

Postoje při liturgii

42. Gesta a držení těla u kněze, jáhna, přísluhujících i lidu mají směřovat k tomu, aby celá bohoslužba vynikala krásou a vznešenou jednoduchostí, aby byl chápán správný a plný význam jejích jednotlivých částí a aby byla podporována účast všech. Je tedy třeba věnovat pozornost spíše tomu, co stanoví tyto Všeobecné pokyny a předávané zvyklosti římského obřadu a co přispívá k společnému duchovnímu prospěchu Božího lidu, než soukromému sklonu či názorům. Stejně držení těla, které mají zachovávat všichni účastníci, je znamením jednoty členů křesťanského společenství shromážděného k posvátné liturgii. Vyjadřuje totiž smýšlení i city účastníků a podporuje je.

43. Věřící at' stojí od začátku vstupního zpěvu nebo od chvíle, kdy kněz přichází k oltáři, až ke vstupní modlitbě včetně, při zpěvu Aleluja před evangeliem a při četbě evangelia, při vyznání víry a přímlovách, od výzvy před modlitbou nad dary Modlete se, bratři a sestry (nebo Modleme se, aby Bůh přijal) až do konce mše s výjimkou toho, co bude řečeno dále.

At' sedí při čteních před evangeliem a responsoriálním žalmu, při homilii a přípravě darů; a podle okolností též při posvátném mlčení po přijímání.

At' pokleknou k proměňování, nebrání-li jim v tom nemoc, nedostatek místa, množství přítomných či jiné rozumné důvody. Ti, kdo při proměňování nepokleknou, at' udělají hlubokou úklonu, když kněz po proměňování pokleká.

Biskupská konference však může gesta a držení těla popsané v mešním řádu přizpůsobit, podle práva, svérázu a rozumným tradicím národů. Bude však třeba dbát, aby odpovídaly smyslu a charakteru jednotlivých částí mešní liturgie. Kde je zvykem, že lid po skončení aklamace Svatý klečí stále až do konce eucharistické modlitby a před přijímáním, když kněz říká: Hle, Beránek Boží, je chvályhodné to zachovat.

K dosažení jednoty v gestech a držení těla při určitém konkrétním slavení bohoslužby mají věřící poslechnout pokyny, které pronáší jáhen nebo přísluhující laik nebo kněz, jak je to stanoveno v misálu.

44. Ke gestům se počítají také tyto činnosti a průvody: když kněz s jáhnem a přísluhujícími přicházejí k oltáři, když jáhen před čtením evangelia přináší evangeliář či knihu evangelií k ambonu, když věřící přinášejí dary a když přistupují k přijímání. Sluší se, aby se tyto činnosti a průvody pojily s krásou a konaly se za doprovodu zpěvů k tomu určených.

(převzato z Všeobecných pokynů k římskému misálu, 2008)

Ladislav Kubíček

Hřích netečnosti a nevděčnosti

Všechna krása světa byla stvořena pro člověka. Jaký je to hřích, když za tu krásu neděkujeme, když šijí nevážíme! Je to hřích netečnosti a nevděčnosti. Ráj byl plný krásy, o které se nám ani nesní. Jenže člověk nechtěl respektovat řád. Součástí harmonie v ráji byla i poslušnost, ale člověk zvolil neposlušnost – a proto: „Odchod!“ Ve svém chování člověk pokračuje dál a výsledky se dostávají. Je tu ozónová díra, AIDS, narušená příroda, narušený zbytek ráje. Chceme-li nemocnou a pyšnou společnost léčit, musíme použít antidotum, protilek. Proti pýše pokoru, proti neposlušnosti poslušnost. Co neposlušnosti je jenom v samotné církvi. Neposlušnost kněží vůči papeži! Nejsme tu pro sebe. Bůh s námi počítá, očekává, že mu pomůžeme zachránit svět. To z naší strany předpokládá respektovat plán Boží, změnit smýšlení, přidat v modlitbě, přidat v sebezáporu.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahuji?)

Richard Rohr

Svatý Jan od Kříže

Pravá spiritualita je naprosto protikulturní, neboť je obchodně nezužitkovatelná, neměřitelná, nedokazatelná. Je doslova ničím. A kdopak by v tomto světě chtěl být ničím? Cílem této kultury je pro nás být něčím, být vším, „získávat přátele a působit na lidi“.

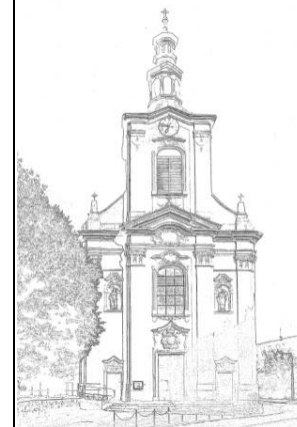
Svatý Jan od Kříže to vyjadřuje takto: „Aby ses dostal k potěšení, které nemáš, musíš jít cestou, která tě těšit nebude. Aby ses dostal k poznání, které nemáš, musíš jít cestou, kterou neznáš. Aby ses stal tím, který nemáš, musíš jít cestou nevlastnění. Aby ses stal tím, kdo nejsi, musíš jít cestou, kterou sám nejsi.“

Nicotnosti se ovšem obáváme. Proto se také bojíme smrti. Domnívám se, že smrt je šokujícím zjištěním, že všechno, co jsem si myslel, že jsem, všechno, na čem jsem nesmírně lpěl, bylo doslova ničím. Nicotnost, které se tolik bojíme, je ve skutečnosti pokladem, po němž toužíme. Toužíme po prostoru, kde není co dokazovat, kde jsem tím, kým jsem, a to stačí. Spiritualita nás učí, jak nazí předstihnout čas, aby nás Bůh mohl zahrnout láskou takové, jací jsme.

(meditace pro pátek 25. týdne v mezidobí)

Václav č. 30 (2021)

19. 9. 2021

Týdeník

Římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

25. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE kostel sv. Václava

Po	Út	St	Čt	Pá	So	Ne
X	8:00	8:00	8:00	16:30	X	9:30

SULEJOVICE kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci v 8:00

Modlitební skupina – kostel sv. Václava, pátek v 15:30

- Odložená poutní mše sv. k **svátku sv. Matouše** dne **26. 9. 2021 ve 14:30** v Prackovicích n. Labem.
- Meditace s varhanní hudbou – kostel sv. Václava, v pátek 24. 9.; 1.10.; 8.10.; 22.10.; 29.10.2021 v 17:15.
- **28. 9. 2021 Svatováclavská poutní mše** v 10:30 v kostele sv. Václava, hl. celebrant **P. Mgr. Jindřich Zdík Miroslav JORDÁNEK O.Praem.**, po mši ve 12:00 bude na náměstí **žehnáni opravené sochy sv. Václava.**
- **V neděli 24. 10. 2021 Den varhan v Lovosicích: v 9:30 mše sv. s požehnáním varhan**, hl. celebrantem Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický **v 15:00 varhanní koncert – PhDr. Pavel Hrubeš** (koncert pro dárce)

18. Problémy, ze kterých se točí hlava II

S těmito slovy se Nicky i jeho žena obrátili a pádili ke statku. Zanechali nás tam úplně zmožené smíchem. Po návratu jsme měli najednou spoustu práce: vařili jsme pro ty dva čokoládu. Stálo nás to šest šálků, abychom z nich vypudili strach. Toho léta obdrželo naše středisko mnoho darů do kuchyně. Zdá se mi, že Bůh viděl, jak celé dlouhé měsíce zůstáváme stále bez kuchařky. Pro svou obživu jsme zkusili každý známý systém. Jeden však nefungoval vůbec: kuchařka, která by se zmocnila naší kuchyně na plný úvazek. Kuchyně je vždycky srdcem domova a správná kuchařka si vždycky ví rady, jak vás vypudit, aby svou práci mohla stihnout. Jste pak vlastně vypuzeni ze srdce domu. Ve Středisku se nám však tohle nikdy nestalo, protože jsme žádnou kuchařku nesehnali. Důsledkem toho byl úžasný, přesto však šťastný zmatek. Abychom to mohli dobře pochopit, musíme nejprve vědět, odkud jídlo vlastně přicházelo. Tak jako všechno ostatní, i potravu pro Středisko jsme dostávali na základě svých modliteb. Členové gangů, kteří u nás žijí, mohou v této starosti hrát velmi aktivní úlohu. Za jídlo se modlíme každý den a způsob, jakým přichází, je živou lekcí chlapcům, kteří se právě začínají dovídat něco o víře. Lidé nám posílají šunku, brambory, ovoce, zeleninu. Nebo pošlou prostě peníze bez přesného označení účelu. Přesto se nám však jednou stalo, že mládí ráno vstali, umyli se, šli dolů k snídani – a na stole nic. Když jsem přišel z domova do kanceláře, Středisko bzučelo problémem, že není co jíst.

„Tvé modlitby tentokrát asi nefungují, Davide," řekl mi jeden hoch z gangu. V duchu jsem odpověděl prosbou: „Pane, dej nám lekcí víry, která by k nám promluvila jednou provždy!" A nahlas: „Udělejme pokus. Nemáme pro dnešek co jíst, vidíte." Chlapci přikyvovali. „A Bible říká: chléb náš vezdejší dej nám dnes, že." Musel jsem se usmát na reverenda Cuvera, který rovněž přikyvoval jako by říkal, že by měl naučit chlapce modlitbu Páně. „Tak pojďme hned teď do kaple a budeme se modlit buď za potravu nebo za peníze na ni." „Teď, Davide?" ptal se tentýž hoch. „Dostávám hlad!"

„Teď. Kolik je nás tady?" Rozhlédl jsem se kolem. Počet lidí ve Středisku se neustále měnil. Tentokrát potřebovalo nasytit 25 osob. Strava na ten den by přišla asi na 30 až 35 dolarů. Všichni souhlasili. Šli jsme tedy do kaple, zavřeli dveře a začali se modlit. Jeden mladičkový chlapec z gangu prosil: „A když už jsi při tom, Pane, mohl bys prosím Tě zařídit, abychom nemuseli hladovět po celé léto?" Podíval jsem se na něj trochu zneklidněn. Zdálo se mi to přehnané. Musel jsem ale připustit, že kdybychom se nemuseli věnovat prosbám za

jídlo, uvolnilo by nás to pro modlitby za jiné věci. Jednou ze zvláštností našich modliteb ve Středisku je to, že mají sklon být trochu hlučné. Modlíme se nahlas často. Tato krásná svoboda Ducha poděsí lidi, kteří to slyší poprvé. Snad si myslí, že je to nevkusné, neuvědomují si ale, že vyjadřujeme před Pánem naše opravdové city. Jsme-li něčím zneklidnění, vyjádříme to nejen svými rty, ale i hlasem.

Tohoto rána jsme byli skutečně hodně zneklidnění. Když jsme to vyjadřovali tónem, který nemohl nechat nikoho na pochybách, že jsme rozrušení, vstoupila do kaple docela cizí osoba. Ani jsme nezaslechli její zaklepání. Když nakonec vešla a uviděla nás dvacet pět lidí na kolenou děkovat Bohu za potravu, kterou nám doposud dával a děkovat i za tu, kterou nám nějak připravuje teď v naší nouzi, možná, že svého vstupu litovala. „Promiňte," řekla jemně. „Promiňte," řekla o něco hlasitěji. Byla dost blízko mne, zaslechl jsem ji a vstal. Ostatní pokračovali v modlitbách. Paní trochu váhala s vysvětlením své návštěvy. Spíše kladla otázky. Čím více se dovídala o naší práci, tím byla nadšenější. Řekl jsem jí o tom, jak ráno nebylo v domě nic k jídlu a proč se tedy nyní modlíme.

„Kdy jste se začali modlit?" - „Asi před hodinou." - „To je opravdu neobyčejně zajímavé," odpověděla. „Vím toho o vaší práci jen málo. Před hodinou jsem však dostala náhlý impuls udělat něco, co je mi úplně cizí. Cítila jsem, že mám vyprázdnit svou malou pokladničku a přinést vám, co v ní je. Teď už tedy vím proč." Sáhla přitom do kapsy a položila na stůl bílou obálku s přáním, aby nám to bylo k užítku. Poděkovala za prohlídku Střediska a odešla. V obálce bylo něco přes 32 dolarů, přesná částka, za kterou jsme se mohli všichni ten den nasytit. Onen mladý modlitebník byl také vyslyšen. Po zbytek toho léta jsme už nikdy neměli o jídlo nouzi. Shánět peníze pro udržování provozu Střediska bylo stále obtížnější. Když se přiblížila doba návratu našich mladých spolupracovníků do jejich škol, spočítali jsme, kolik stál plný provoz onoho léta. Překvapilo nás, jak mnoho to bylo. K placení byly měsíční úroky z hypotéky, účty za elektřinu, potraviny, tisk i doprava.

Byly tu účty za oblečení pro chlapce ulic, jejichž dosavadní šaty jsme často museli prostě zahodit. Dále účty za opravy i daně. Vyplácely se mzdy; i ty nepatrné platy pro naše pracovníky vyšly na 200 dolarů. Naše výdaje byly pravidelně vyšší než 1 000 dolarů týdně. Přitom ale obvyklá hotovost v pokladně bývala vždycky pod 100 dolarů. Jak rychle peníze přicházely, tak rychle bylo třeba jich hned použít. Často jsem toužil po finanční situaci, která by nám dovolila trochu si vydechnout. Vždycky jsem ale znovu viděl, že Bůh si přeje, abychom žili právě takto. Záviset úplně na Bohu je jeden z

nejnáročnějších požadavků víry. Jakmile bychom měli v pokladně nějakou zásobu, přestali bychom na něm záviset z hodiny na hodinu ve svých duchovních i tělesných potřebách. Kde vezmeme těch 1 000 dolarů týdně? Mnoho seberou sami mladí. Po celé zemi přijala mládež výzvu této práce. Pomáhají jí podporovat. Hlídnají děti, sečou trávníky, myjí auta. Celé stovky jich dávají stranou 50 centů týdně na pomoc takovým mladým, jako jsou oni sami. Tyto peníze přicházejí v drobných a každý haléř je požehnán a oceněn. Pak jsou tu různé církve, které si nás vzaly za svou misijní práci, zrovna nedávno byla u nás na návštěvě jedna paní z Floridy. O našem Středisku něco četla, ale o vši té bídě města si udělala správnou představu teprve, když jsme ji provedli kolem bloku a něco jí vysvětlili. Viděla opilé děvče; hned na to patnáctiletého mužského prostituta. Byl tam chlapec – narkoman. Další byl prostě jen opuštěný. Když se pak vrátila do svého sboru na Floridě, postavila se před shromáždění a vyprávěla o tom, co viděla. „Žiji tady v pohodlí, zatím co ta děcka tam hladovějí po duchovní pomoci. Co se mne týče, beru si Středisko za svou osobní záležitost. Doufám, že se ke mně přidáte. Každý cent, který mohou sehnat, je jim dobrý."

Všechny tyto prameny nemohly však nikdy stačit na mimořádné požadavky, jako bylo třeba zaplacení budovy. To byla opravdu naše krize; jako s krizí jsme s tímto problémem jednali a jako takový ho také předkládali před Pána. A teď, když jsme se konečně rozjeli, byla krize před námi: během dvou týdnů musí být zaplacen další splátka na dům: 15 000 dolarů. Upřímně řečeno, prostě jsem před tímto termínem zavřel oči, abych ho neviděl. Nikdy jsme si na tuto částku nedali nic stranou. S bídou jsme se protloukali i tak. 28. září 1961 byl náš poslední den. Bylo mi až příliš jasné, že tohoto dne se budeme dívat do tváře tvrdé skutečnosti.

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)

Kurz Alfa

V Lovosicích bude probíhat **Kurz Alfa**. Předpokládáný začátek je od **čtvrtek 30. 9. 2021 od 18:30**. Kurz je otevřen pro všechny nezávisle na příslušnosti církevnímu společenství i pro ty, kteří do žádné církve nepatří. **Vítání jsou všichni.**

Alfa nabízí příležitost prozkoumat křesťanskou víru, trvá zpravidla jedenáct týdnů. Každé setkání se zabývá některým tématem spjatým s vírou a vytváří prostor k rozhovoru. Alfa probíhá po celém světě v kavárnách, církvích, univerzitách, barech i jinde. Nenajdete dvě úplně stejné Alfy, ale v zásadě mají společné tři věci: **jídlo, promluvu a rozhovor o tématu.**